

Hodnocení bakalářské práce

Posudek oponenta práce

Jméno autora: Daniel Runštuk

Název práce: Řád německých rytířů v době velmistra Evžena Habsburského (1894 - 1923)

Oponent práce: Mgr. Bc. Miloš Zapletal, Ph.D.

Jazyková a stylistická úroveň práce: B

Odborná kvalita práce: E

Formální úroveň práce: B

Konkrétní náměty, připomínky nebo otázky vyžadující doplnění u obhajoby:

Práce Daniela Runštuka je založena na kompilaci poznatků ze sekundární literatury, výhradně české nebo překladové, což je v případě tohoto druhu diplomní práce přijatelný způsob řešení. Omezuje se však pouze na výtah nejdůležitějších faktografických informací, bez vlastní kritiky nebo interpretace. Úvodem autor velmi stručně představuje historii rytířských řádů, načež přechází k samotnému Řádu německých rytířů. Druhá část práce je věnována velmistru Řádu německých rytířů arcivévodovi Evženu Rakouskému.

V případě přehledu církevních dějin 19. století bych uvítal alespoň trochu diferencovanější náhled celé složité problematiky; zvláště když k dané látce existuje značné množství solidní literatury dostupné v češtině. Ani v bakalářské práci se prostě nelze omezit na pouhé konstatování (s příznačně použitým hovorovým výrazivem), že „druhá polovina 19. století nebyla pro církev zrovna ideální. Nejen, že církev utrhla mnoho vážných ran v době osvícenství, ale také se musela vypořádat s novými myšlenkovými směry a bránit se jejich škodlivým vlivům.“ (s. 24) Nebo viz tvrzení – navíc bez jakéhokoliv odkazu na literaturu nebo autoritu: „[...] Josef II. byl svým způsobem vizionářem, na něhož bude v budoucnu pohlíženo jako na sjednotitele křesťanských vyznání“. (s. 23)

V dané podobě je nepřijatelný také tento pasus: „Romantismus v českých zemích přináší spíše nacionalismus nežli zájem o duchovno, a proto i mnozí čeští kněží se cítí spíše jako ‘buditelé’ nežli jako apoštolové víry. Vlastenectví se v tomto období stává jakousi novou vírou. Na vesnicích byly kněžím překážkou v pastorační činnosti jejich vlastní statky, na kterých sami hospodařili. Na druhou stranu i v této době se našli horliví a zbožní kněží, kteří byli církvi a svým farnostem velikým přínosem.“ (s. 25) Na základě kterého pramenu autor prohlašuje, že v 19. století „existovala jen hrstka kněží, kteří byli živi z evangelia a eucharistie“? (s. 26)

Místo odkazů na všechnu možnou literaturu a na všechny možné souvislosti (především na provázanost „buditelské“ a pastorační práce, na úzkou souvislost mezi prožíváním víry a jazykem, jímž je víra prostředkována, na reálný útlak českých katolíků na Hlučínsku ještě začátkem 20. století, ad.) si v této souvislosti dovoluji připomenout báseň *Hrabyň*, v níž

ateista a radikál Bezruč vzpomíná na „pana faráře“ Jana Böhma, jednoho k mnoha kněží-buditelů, kteří na Moravě a ve Slezsku přežili až do dob první republiky.

Autor opakovaně mluví o „nepřátelských prouděch“, s nimiž se církve v 19. století potýkala, aniž by specifikoval, o které proudy se jednalo. Jen upozorňuje, že situace stran přátelských a nepřátelských proudů byla o poznání složitější, než jakou ji autor nastiňuje. Např. prvními českými teoretiky socialismu (resp. „kommunismu“) byli dva moravští kněží František Matouš Klácel (*Listy přítele k přítelkyni*, 1849) a Matěj Procházka (*Otázka dělnická*, 1898, napsaná v 70. letech).

Tu a tam se vyskytují pravopisné chyby a překlepy (např. „podmínky pro přijetí nebyli vůbec optimální“ na s. 26; nebo „cui regio, eius religion“ na s. 23) a stylistické neobratnosti.

Výsledné hodnocení:

Datum: 30. 4. 2021

podpis: